

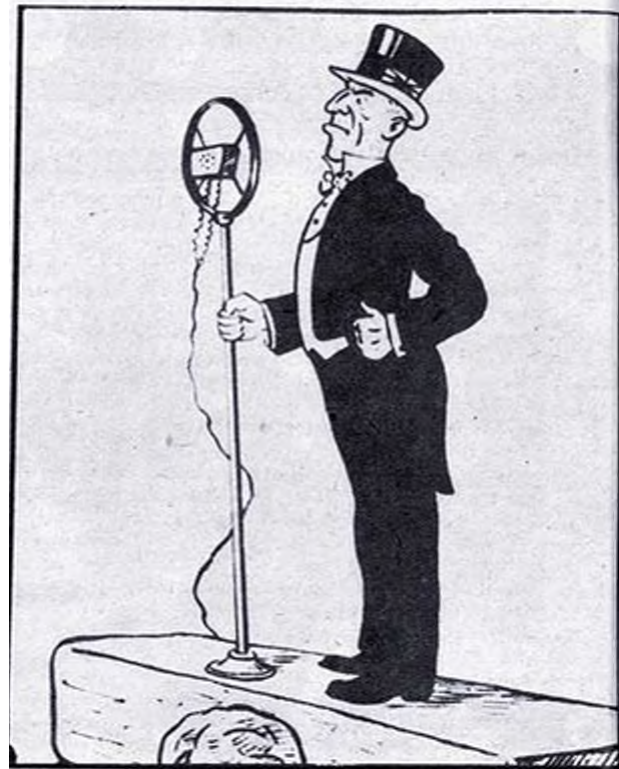
SUOMEN KANSA JA VI

Meillä on lupa käännellä vapaasti radiomme nappuloita. Vieras propaganda ei pysty lyömään lovea käsityksiimme, sillä olemme vuoren varmoja asiamme oikeudesta.

Tämän kirjoittaja joutui jonkinlaisessa 'ominaisuudessa' loppukesän aikana päivästä päivään seuraamaan suomalaisen sotilassairaalan elämää. Tässä nyt ei tule kysymys muusta kuin sairaalan asukkaiden ajanvietteistä. Ylimpänä niistä on mainittava uutislähetysten kuunteleminen. Radio oli yleensäkin suosiossa, mutta suomalaisten uutisten aikana radio eritoten pauhasi täyttä menoa. Yhtä innokkaasti kuunneltiin myöskin ryssän suomenkielisiä uutis- ja propagandalähetyksiä. Varsinkin Tallinnan aallolla puhuva suomenkielinen nuori lurjus oli kuuntelijoiden eräänlaisessa suosiossa: hänen sanomaansa ei yleensä päästetty kuuntelematta ohitse. Ja olikin se tallinnalainen maanpetturi aika poika! Se, mitä hän tolkutti, oli tyypillistä Tiltun puhetta, tavallisia törkeämpää vain. Paljon kiukustuttavampaa kuin tuo jo kaikille tutuksi tullut löpinä 'tanner-mannerheimiläisestä diktatuurista' oli kuuluttajan ääni ja esitystapa. Pojan ääni oli todellakin niin raaka ja ärsyttävä ja hänen esitystapansa niin raivostuttavan hävitön, että kätensä menettäneet invaliditkin sanoivat puristavansa kätensä nyrkkiin ja huitelevansa ajatuksissaan swingejä vasten puhujan koiramaista pärsää.

Mutta poikaa kuunneltiin kaikesta huolimatta. Hänen ärsyttävälle äänelleen ja leukavalle esitystavalleen kiristettiin hampaita, hänen valheilleen taas naurettiin täyttä päätä. Sairastuvissa riitti valheista sitten porisemista iltapuheiksi.

Lännen gentlemannit ystävineen voisivat luopui uhraamasta aikaansa ja varojaan turhiin puheisiin.

Ajattelin tuota menoa seuratessani, että siinä kaikessa näkyy Suomen kansan voima. Mietin, että ei tosiaankaan mahda olla toista sotaa käypää maata, jossa sille vihollisen aselajille, jota nimitetään propagandaksi, annettaisiin vähemmän arvoa kuin meillä. Missään muussa sotaa käyvässä maassa ei varmaankaan sotilassairaalassa julkisesti, johdon tietien ja luvalla, kuunnella vihollisen radiolähetyksiä. Meillä se tehtiin viime kesänä ja kaiketi tehtiisiin vieläkin, jolleivät ryssältä olisi lähetyksesemat loppuneet. Mutta en ihmettelisi, vaikka vihollismaaksemme ilmoittautuneen Englannin radiolähetyksiä kuunneltaisiin sairaaloissakin, niinkuin niitä nykyään kuunnellaan verraten yleisesti yksityisissä kodeissa kautta maan.

Kysytään: miksi me kuunteelimme meille vihamielisiä lähetyksiä ja miksi me niitä kuuntelemme nyt?

Vastaus siihen on: me käsitimme, että se ei voi meitä vahingoittaa. Meidän asiamme on niin oikea, me olemme kaikki siitä niin vuoren varmoja, että vihollisen propaganda ei pysty meidän käsityksemme lyömään mitään lovea. Mutta vapaina naisina ja miehinä olemme tottuneet itse valitsemaan lukemisemme, katselemisemme ja kuuntelemisemme, ja sen vuoksi nytkin joskus kuuntelemme, mitä vastustajamme meistä sanovat. Se on henkistä uteliaisuutta, se on ehkä tiedonhalua. Me tahdomme välistä silmäillä, miltä maailma näyttää toisten näkökulmasta.

Siinä, että meillä ei ole kielletty kuuntelemasta ulkolaisia radiolähetyksiä, näemme osoituksen valtioviisaudesta, jonka takana on suomalaisen luonteen perinpohjainen tuntemus. Mutta se on samalla myöskin luottamuksenosoitus suomalaisia kohtaan.

HOLLISEN PROPAGANDA

Valtio luottaa meihin siinä, että me osaamme kuunnella oikein ulkomaisia radiolähetyksiä. Me osaamme asettaa oikeaan arvoonsa vihollisen tarkoitukselliset vääristelyt ja valheet, emmekä me anna vihollisen propagandan vaikuttaa kannanottoihimme, vaan horjumatta seuraamme valtiiovallan omaksumaa kansallista politiikkaa. Tämä on suuri luottamuksenosoitus, ja me olemme tähän saakka osoittautuneet sen arvoisiksi. Niin teemme vastakin.

Kun on joutunut kuulemaan sitä vihollispropagandaa, joka etterin välityksellä nyt tavoittaa suomalaisen kuuntelijan, tulee kysyneeksi, onko suhtautumisemme siihen sama kuin talvisodan aikaiseen ja viimekesäiseen ryssäläiseen propagandaan.

Puhutaanpas halkinaisesti tästä asiasta, sillä noiden lähetysten kuuntelijoita ei ole harvoja, vaan monia.

Ryssän propagandaan saattoi suhtautua levollisesti: se oli sisällöltään ja sävyltään sellaista, että se ei voinut saavuttaa tarkoitustaan, päinvastoin, se oli niin päätöntä ja mautonta, että sen kuuleminen vain lisäsi ryssäläisvihamielisyyttä. Sen tarkoitus - kyllä se tiedettiin - oli kaivaa maata puolustustahtomme alta, mutta sen tuloksena päinvastoin oli puolustushenkemme lujittuminen.

Se vihollispropaganda, jota meille nyt lähetetään, ei ole psykologisesti niin tomppelimaista kuin Tiltun puheet olivat, mutta ei sekään tapaa täällä suotuisaa maaperää. Ja syy on siinä, että tuo propaganda koettaa meille uskotella sellaista, jota täällä ei kukaan ole enää pitkiin aikoihin uskonut, nimittäin, että meidän maamme vapaus, itsenäisyys ja riippumattomuus voisi olla turvattu bolshevikkien varassa. Meillä on vuosikausien mittaan ja varsinkin vuoden 1939 marraskuun 30. päivän jälkeen opittu tuntemaan ryssä niin hyvin, että vaikka sen puolesta puhuttaisiin enkelin ja Canterburyn arkkipiispan suulla, niin meidän vakaata käsitystämme ei saada muutetuksi. Kymmenissä tuhansissa suomalaisissa kodeissa kannetaan todistusta Venäjän petollisuudesta ja Suomen kansaa kohtaan suunnitellusta tuhosta, kun puoliset, isät, veljet ja pojat ovat saaneet uhrata henkensä Suomen itsenäisyyttä puolustettaessa. Ei sellaiseen realiteettien kansaan kuin Suomen kansa on, joka sai koko maailman ihailun talvisodan aikana, voi pahansuopa propaganda vaikuttaa, sillä me tiedämme osamme, jos luovomme kansalliselta linjallamme ja luovutamme kohtalomme joko niille, jotka haluavat sen tuhoa, tai niille, jotka eivät kykene sitä edellisiltä varjelemaan, vaikka tahtoisivatkin.

Tietenkin sivistynyt propaganda on aina vaarallisempaa kuin moukkamainen ja tökerö, nimittäin vaarallisempaa sivistyneelle kansalle. Sille ei näet kelpaa avoin, päätön valhe. Siksi esim. meihin kohdistettu propaganda on miltei säännöllisesti, mutta tosin säästeliäästi, tekemisissä totuuden kanssa. Se hipoo näitisti totuutta, mutta sivuaa sitä niin suunnitellun ovelasti, että asioista perillä olevankin on usein vaikea heti havaita, mihin asti totuus ulottuu ja mistä tarkoituksenmukainen propaganda alkaa. Mutta niin vaikuttavaksi aseeksi kuin propagandaa on kuvattukin ja niin suuri merkitys kuin sille siihen uhrattujen varojen ja työn perusteella näytetään antavankin, niin se ei menesty, jos sillä on täysin väärä asia ajettavana. Ja se propaganda, jonka tarkoituksena on saada Suomen kansa luopumaan siitä vaarinpidosta, jonka se kohdistaa itsenäisyytensä ja vapautensa suojelemiseksi Neuvosto-Venäjää ja bolshevismia vastaan, se on tuomittu epäonnistumaan, esitettiin se kuinka taitavasti tahansa ja olipa sen esittäjällä kuinka paljon vanhoja sympatisooreja tässä maassa tahansa.

No, tarvitseeko tällaista propagandaa sitten kuunnella, eihän siitä ole ainakaan mitään hyötyä. Tottahan se on, ei sitä tarvitse kuunnella, ja joutaapa sen kuuntelu jäädäkin. Ei se ainakaan hyödytä ketään. Mutta ei sitä ole syytä valtion kieltää rangaistuksen uhalla enempiä kuin tässäkin kielellä, sillä tiedämme hyvin, että kielletyn puun hedelmä on makea. Jos nappuloiden vapaan kääntelemisen oikeus lailla kiellettäisiin, saattaisivat tyhimmät meistä luulla, että valtio haluaa kansalaisia estää kuulemasta totuutta, ja seurauksena olisi, että noita hyödyttömiä

Suomen mies tietää tehtävänsä ja seisoo lujalla pohjalla. — TK-Viitasalo.

lähetyksiä alettaisiin kuunnella entistä enemmän ja — mikä pahinta — niihin voitaisiin juuri tuon kiellon vuoksi ryhtyä uskomaan. Ihminen on nyt kerta kaikkiaan sellainen, ja tämä suomalainen varsinkin on peräti erikoislaatuisesti kokoonpantu luomus. Se pitää tarkalleen tuntea ytimiä ja munaskuita myöten, kun sen tekemisiä ja tekemättä jättämisiä aiotaan määräyksillä ja rangaistuksilla ryhtyä järjestelemään.

Mutta se sanomaton onnihan meidän muille vaikeasti käsitettävästä erikoislaatuisuudestamme on, että ulkoapäin kohdistetut, meidän tuoksemme tarkoitetut toimenpiteet eivät pysty meitä vahingoittamaan. Vieras ei koskaan, vaikka sillä olisi joku entinen suomalainenkin apunaan, osaa oikealla tavalla lähestyä meitä eikä käsitellä meitä meidän luonteemme mukaan, vaan 'pakkaa' luulemaan, että se, mikä kelpaa tuolle vieraalle itselleen ja menestyy siellä, sen pitää tehot suomalaisenkin. Mutta niin ei ole, ja siksi me seisomme lujalla pohjalla vierasta radiopropagandaakin vastaan, niin lujalla, että voisimme sanoa sen harjoittajille: luopukaa uhraamasta siihen varojarne ja pankaa ne vaikka pienennetyt sotalaivastonne rakentamiseen. Itse saatte päätellä, mikä hyöty teille siitä on, mutta se on varmaa, että radiopropaganda Suomea vastaan Neuvosto-Venäjän puolesta on hyödytöntä teille ja kaikille muille.

8. 1. 1942.

Pekka Peitsi.